

Pol za smeh, pol za res.

Iz torbe o. Ivana Svetokriškega.

(Priredil Josip Balič.)

11. Človek kaže v mladosti, kaj bo v starosti.

A h i l je bil sloveč grški junak za časa trojanske vojne. Njegovi starši niso marali, da bi bil njih sinek kedaj vojak, zato so ga izrejali med samimi deklicami. Ko Ahilče nekoliko odraste, dado mu nekega dne dvojce darov na izber in sicer: lepo dragoceno obleko, pa različnega vojaškega orožja. Ali menite, da je maral nadepolni dečko kaj za pisano, drago obleko, po katerej toliko hrepene deklice? Nič, prav nič! Mikala pa ga je čelada, in navdušil se je za meč. In dasi ni videl poprej nikoli takih reči, vendar si jih je izvolil v dar. Že iz tega njegovega čina so skleпали navzoči, da bo Ahil še kdaj pogumen junak, kar je potem tudi v resnici bil.

C i r je bil v starodavnih časih kralj perzijanski. Kmalu po rojstvu so ga bili odnesli v gozd ter ga izpostavili zverem, da bi ga požrle. Pravljica pa nam pove, da se ga zverine niso doteknile, marveč so ga dojile in redile, dokler ga niso našli neki pastirji ter ga odvedli s seboj. Med temi je vzrastel v čvrstega in nadobudnega dečka. Po svoji živahnosti in nadarjenosti se je Cirče tako prikupil svojim rediteljem, da so ga nehotoma ubogali v vsem ter ga spoštovali kakor svojega gospoda in kralja. Bilo je pa tudi vse njegovo vedenje uprav kraljevsko. Mesto žezla je nosil v roki dolgo palico, mesto krone bršljinov venček; a za prestol mu je služil visok kamen, na katerem je stojé ukazoval. Vse to je značilo bodočega kralja. In res je postal Cir pozneje mogočen kralj.

O s v. A m b r o ž u čitamo, da so mu nanosile čebele, ležčemu v zibelki, okoli ust vse polno medu. Iz tega so sodili ljudje, da bo Ambrožek kdaj še velik učenjak in govornik. In tako je tudi bilo. Ambrož je postal škof, cerkveni učenik in sloveč pridigar. Njegovi temeljiti spisi so polni medu, to je: polni žive vere in božjega duha. Sv. Avguštin se je izpreobrn timer baš po pridigah Ambroža, ki jih je hodil poslušat.

E l i z a b e t o, hčerko portugalskega kralja, so nesli enkrat, ko so jo še pestovali, v kraljevo zakladnico, kjer je bilo nakupičenega mnogo dragocenega lepotičja, zlasti biserov, ki so se že od daleč blesketali. Ko so ji razkazali vse, jo slednjič nagovore, naj si kaj izbere izmed lepih reči. Ko to zasliši Lizika, upre milo svoji očesci na sv. razpelo, ki je viselo na stani, pokaže s prstičem nanj ter ga hoče imeti. Snamejo torej razpelo, da ji ugone. Ona pa ga pritisne ljubeznivo na svoje srcece ter ga ne da več iz rok. Nje kraljevi oče to videč vzklikne ves vesel: „Lizika bo še velika častilka križanega Jezusa“. Postala je res svetnica.

Ko je bil s v. K a r o l b o r o m e j s k i še otrok, je s posebnim veseljem zidal in postavljaj oltarčke. Vse, kar je videl, da vrše duhovniki v cerkvi, je zvesto posnemal doma pred svojimi oltarčki. Tako so se kazala na njem znamenja duhovniškega poklica. In postal je res duhovnik in pozneje slaven nadškof milanski.